

Lycionys.

Urodziłam się d. 15. kwietnia 1894. r. w Obrycku, woj. Poznańskie, jako 4 dziecko liczącej rodziny (10 ro dzieci) rykodzielnika Jana Biateckiego. Szkołę podstawową, niemiecką, ukończyłam w Obrycku, a liceum niższe jak również wyższe niemieckie w Poznaniu. W r. 1915 zdobyłam w Poznaniu dyplom państwowy niemiecki uprawiający do nauczania w liceach, szkołach średnich i podstawowych (Lehrbefähigung für Lyceen, Mittelschulen und Volksschulen). Od r. 1915 pracowałam:

od 1915-1915 w przyw. ^{wyższej} szkole żeńskiej w Szamotułach,

od 1919-1921 ławnie w państw. gimnazjum Koedukacyjnym,

od 1921-1923 w Poznaniu w państw. gimnazjum im. Jana Kantego

Pomocześnie studiowałam języki nowożytnie na Uniwersytecie w Poznaniu. W r. 1925 uzyskałam polski dyplom ministerialny według art. 5 do nauczania jżz. francuskiego i niemieckiego w liceach i gimnazjach.

Po wyjściu za męża w r. 1923 do Brześcia w/Bugiem zmuszona byłam przerwać pracę pedagogiczną, ze względu na słaby stan zdrowia w okresie ciąży i po porodzie dziecka. Na moją prośbę ministerstwo udzieliło mi bezpłatnego urlopu. W r. 1928 powróciłam do służby, tzn.:

od 1928-1929 w Gimn. Żeńskim Macierzy w Brześciu w/B.

Po przeniesieniu męża na stanowisko wizytatora szkół do Wilna uczyłam od 1929-1940 w gimnazjum Ss. Karłowickich w Wilnie języków nowożytnych.

W r. 1940-41 powierzono mi nauczanie języka niemieckiego w sowieckiej szkole wojskowej (podcho-

Starówe) w Wilnie aż do czerwca 1941 r. do chwili
wkroczenia wojsk hitlerowskich do Wilna.

W czasie okupacji niemieckiej od 1941-1944 brałam
udział w zorganizowanym tajnym nauczaniu i na
kursach języka niemieckiego prowadzonych przez Związek
Zawodowe. Po uwolnieniu Wilna od okupanta w r. 1944
pracowałam od IX. 1944 - VII. 1946 r. w państw. III. gimnazjum
męskim w Wilnie jako nauczycielka jżz. niemieckiego
i angielskiego.

Po powrocie do Polski w r. 1946 pracuję bez przerwy w I.
państw. szkole ogólnokształcącej w Gdyni, uczę jżz. angielskiego
i niemieckiego.

Mąż - od 1932 r. emerytowanego dyrektora szkół i wykła-
dowcy jżz. starożytnych na Uniwersytecie St. Batorskiego w Wilnie
do r. 1939. - straciłam w r. 1945 łamie.

Jedyną dziecko Zofia poległa podczas Powstania Warszawskiego
na Starówe 24.8.1944 jako żołnierka-sanitariuszka, pośmiertnie
odznaczona Medalem za Warszawę 1939-45 nr. 052928 przez
Ministra Obrony Narodowej na podst. dekretu Prez. Kraj. Rady
Narod. z d. 26. X. 1945 r.

Teodorja Bobkova.